

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ:

Στην μακρά πορεία του από την ιστορική Παλαιστίνη προς τη Δύση, ο Χριστιανισμός αρχικά κινήθηκε βόρεια, πέρασε μέσα από την Αρμενία τον 4ο αι. μ. Χ. κι από εκεί, μέσω Μαύρης Θάλασσας, Ρωσίας και Κιέβου εξαπλώθηκε στην υπόλοιπη Ευρώπη. Σε μια αντίθετη πορεία αρκετούς αιώνες αργότερα, οι πρώτοι θρησκευτικοί πόλεμοι της Ιστορίας, οι γνωστές Σταυροφορίες, έκαναν ένα ανάποδο ταξίδι από εκείνο των πρώτων Χριστιανών. Ξεκινώντας από τη Ρώμη και με προορισμό την Παλαιστίνη, οι αδιάσπαστοι λευκοί μαχητές της πίστης του Χριστού, σκόρπισαν τρόμο και θάνατο στην ανατολική Μεσόγειο με σκοπό να απελευθερώσουν τους Αγίους Τόπους από τους μουσουλμάνους. Σήμερα, χίλια χρόνια μετά (ή μπροστά, όπως προτιμάτε), οι ίδιες εκείνες αρχαίες ιστορικές πορείες του φονικού τρίπτυχου «Πόλεμος-Θρησκεία-Επέκταση» που διαμόρφωσαν την φυσιογνωμία του σύγχρονου κόσμου όπως τον γνωρίζουμε είναι ακόμα παρούσες, αποζητώντας όμως μια φρέσκια και πειστική ερμηνεία.

Στην Αλ Κουντς ή Ιερουσαλήμ (ξανά όπως προτιμάτε) συμπυκνώνεται με έναν μοναδικό τρόπο εδώ και χιλιάδες χρόνια η ιδέα της αιώνιας σύγκρουσης. Ιερός τόπος για τις τρεις νεότερες και επικρατέστερες θρησκείες του κόσμου, η ιστορική Παλαιστίνη στέκει μες στα χρόνια μοναδικό λάφυρο για κάθε λογής χασάπηδες. Με μια ιδιαιτερότητα όμως: τα ευρωπαϊκά έθνη πέρασαν το ιστορικό στάδιο της εθνικής ανεξαρτησίας τους ήδη από τον 19ο αι. Τα τριτοκοσμικά έθνη ολοκλήρωσαν τις μεγάλες εθνοαπελευθερωτικές επαναστάσεις τους με τον μεγάλο αντιαποικιακό αγώνα στα μέσα του 20ου αι και μετά. Η Παλαιστίνη, όμως, είχε την ατυχία να μην

περάσει την ώρα που έπρεπε από το ιστορικό εκείνο στάδιο, παρότι η θύελλα των αντιαποικιακών εξεγέρσεων σάρωσε τα εδάφη της στη Μεγάλη Αραβική Εξέγερση του 1936. Και από το 1948, χρονιά που ιδρύθηκε το εβραϊκό κράτος και σήμανε το μεγάλο ξεριζωμό του παλαιστινιακού λαού από τη γη του, μέχρι και σήμερα κάθε τόσο εκπέμπει επείγουσες εκκλήσεις. Το παλαιστινιακό είναι ένα άλυτο ιστορικό ζήτημα που ο 20ος αι. άφησε ως εκκρεμότητα στον 21ο. Και που μοιάζει σαν να μην έχουμε τι να το κάνουμε.

Τα έθνη κράτη, όμως, σκέφτονται διαφορετικά απ' ότι εμείς και στον σύγχρονο πόλεμο δίνουν ένα νόημα κομμένο και ραμμένο στα μέτρα τους. Το θέμα είναι τι νόημα δίνουμε εμείς σε αυτόν τον πόλεμο, στον βαθμό που έχουμε το προνόμιο -προς το παρόν- να μη μας βομβαρδίζουν. Ο ιμπεριαλισμός, η γεωπολιτική, η ισχύς των όπλων, οι διεθνείς αγορές, το παγκόσμιο εμπόριο κ.ά. είναι έννοιες δύσπεπτες. Μπορούν να μας βοηθήσουν, ωστόσο, να βρούμε μια φρέσκια ερμηνεία που λέγαμε, αν δεν μας αρέσει απλά να λυπούμαστε, να θυμώνουμε, να δυσφορούμε με ό,τι βλέπουμε και να μην ξέρουμε τι ακριβώς πρέπει να κάνουμε με αυτό. Και μπορούν να μας υποδείξουν πολιτικές αντιθέσεις που εμφανίζονται στην καθημερινή μας ζωή, σήμερα εκεί που ζούμε, στην πολύ πιθανή περίπτωση που δεν μένουμε ικανοποιημένες με τις αφελείς θεωρίες περί σύγκρουσης των πολιτισμών.

Το σύνθημα «όπλα, όχι δάκρυα για την Παλαιστίνη» είναι παλιό. Μαρτυρά ωστόσο ότι η αντίφαση που βλέπουμε σήμερα ανάμεσα στη θυματοποίηση και τον συναισθηματισμό για τα δεινά των Παλαιστίνιων από τη μια μεριά, κι από την άλλη στο δέος και τον θαυμασμό

για την παλαιστινιακή αντίσταση, δεν γεννήθηκε τώρα. Εδώ και τουλάχιστον επτά δεκαετίες, αυτός ο λαός κινητοποιεί σταθερά δύο μαζικών διαστάσεων παγκόσμιες διαδικασίες. Από τη μια μεριά οι διωγμοί, οι εκποτίσεις, οι καταστροφές, οι γενοκτονίες κ.λπ. κινητοποιούν τα πιο γνήσια ανθρωπιστικά ανακλαστικά -κι όχι άδικα. Από την άλλη, η τόλμη και η ευρηματικότητα της παλαιστινιακής αντίστασης, οι ιστορικές σχέσεις της με το παγκόσμιο κομμουνιστικό και αντιιμπεριαλιστικό στρατόπεδο κ.ά. στέκονται σταθερά σαν φάρος ελπίδας και έμπνευσης για τα κινήματα των δυτικών μητροπόλεων. Ποια διαδικασία ηγεμονεύει κάθε φορά έναντι της άλλης εξαρτάται από τις πολιτικές προκείμενες που διαμορφώνουν το εκάστοτε μέσο επίπεδο ιδεολογικής κατάστασης του κινήματος. Σε περιόδους γενικής οπισθοχώρησης της πολιτικής και αντικατάστασής της από συναισθηματισμούς, όπως αυτή που διανύουμε, επόμενο είναι η μάχιμη αντιιμπεριαλιστική σκέψη να υποχωρεί μπροστά στην αίσθηση της συναισθηματικής ανημπορίας που παράγει μαζικά η τραγωδία που εκτυλίσσεται στη Γάζα.

Γιατί στην Παλαιστίνη, στο ανατολικό μέτωπο του εξελισσόμενου παγκόσμιου πολέμου, τα αντιμαχόμενα ιμπεριαλιστικά μπλοκ ρίχνουν τα ζάρια τους εδώ και δεκαετίες πάνω στις πλάτες ενός πληθυσμού που ζει αποκλεισμένος και στη μεγαλύτερη ανοιχτή φυλακή του κόσμου. Που αν υπήρχε κόλαση επί γης που λέγανε κι οι Σταυροφόροι, εκεί θα ήταν σήμερα με σιγουριά.

Από την άλλη στο Κιέβο τα πράγματα είναι κάπως πιο μπερδεμένα. Ο στρατός των λευκών Ρώσων χριστιανών (με την πολύτιμη βοήθεια λευκών Τσετσένων μουσουλμάνων) προελαύνει σε έναν πολυετή πόλεμο που διεξάγει εναντίον... όλων! Ουκρανοί πεζικάριοι, αμερικάνοι διοικητές, γάλλοι εθελοντές, πολωνικά τεθωρακισμένα, γερμανικοί πύραυλοι, βρετανικά drones και ελληνικές οβίδες πέφτουν με το κιλό εδώ και κάμποσους μήνες, την ώρα που οι βιομηχανίες των δυτικών κρατών παράγουν τα όπλα λες κι είναι χαρτοπετσέτες. Και σα να μην έφτανε αυτό, μες στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις δως του ακρίβεια, πληθωρισμός, αστυνομία, κάτι δι-αδηλώσεις και κατά τ' άλλα

γενική κοινωνική αποβλάκωση. Ενόσω ο παγκόσμιος πόλεμος μαίνεται παράλληλα στο μέτωπο του Βορρά, όλες μας το νιώθουμε ότι η καρδιά της εξέγερσης για το παγκόσμιο προλεταριάτο συνεχίζει να χτυπάει δυνατά στην Παλαιστίνη. Καθώς όμως η Οδησσός απέχει από την Αθήνα ακριβώς όσο απέχει κι η Γάζα (1.200 χλμ.), ο πόλεμος-που-πρέπει-να-φέρουμε-πίσω είναι πλέον διμέτωπος. Προς το παρόν, θα συμπληρώσουμε. Και γι' αυτό είμαστε αναγκασμένοι να κοιτάμε παράλληλα.

Γιατί τόσο το Ανατολικό όσο και το Μεσανατολικό Ζήτημα δεν γεννηθήκαν χτες. Το μεν Ανατολικό Ζήτημα, δηλαδή η κάθοδος της Ρωσίας στις θερμές θάλασσες της Μεσογείου μετράει δύο αιώνες στην πλάτη του. Και ως άνθρωποι που είχαμε την ατυχία να γεννηθούμε στα νότια Βαλκάνια, οφείλουμε να γνωρίζουμε καλά ότι το ελληνικό κράτος φτιάχτηκε ως ένα side effect της διεθνούς διευθέτησης του μεγάλου ζητήματος εκείνης της εποχής.¹ Το δε Μεσανατολικό, δηλαδή η συνύπαρξη του εβραϊκού με το παλαιστινιακό κράτος, έχει επίσης χρονίσει. Μόνο που οι υποψίες που άρχισαν να σχηματίζονται από την 7η Οκτώβρη 2023 και μετά, ότι μάλλον ζούμε ιστορικές στιγμές για το μέλλον της Μέσης Ανατολής και, ειδικότερα, για την τύχη ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους, αρχίζουν να αποδεικνύονται όλο και πιο βάσιμες.

Κάπου εκεί βρισκόμαστε σήμερα. Παρακάτω δεν θα βρείτε οδηγίες για να «φέρουμε τον πόλεμο πίσω με δέκα απλά βήματα». Δεν θα βρείτε ούτε πάρα πολλές πληροφορίες (γιατί μπορεί να «κουράζουν» μερικούς). Θα διαβάσετε όμως κάτι σαν γνώμες αυτόνομων που φτιάχνονται και δοκιμάζονται τον τελευταίο καιρό, εδώ και αλλού.

ΠΟΙΟΣ ΝΙΚΑΕΙ:

[...] Για τη δύση, με τα τωρινά δεδομένα (που δεν φαίνεται πως θα αλλάξουν), η εκστρατεία που ξεκίνησε πριν πάνω από 12 χρόνια κατά της Μόσχας έχει συρρικνωθεί, στο ουκρανικό πεδίο μάχης, σε στρατιωτική «εμπλοκή», που έχει απομείνει πια ως το μόνο μέσο. Από πολλές απόψεις η δύση είναι όμηρος της αποτυχίας του οικονομικού σκέλους της επίθεσής της! Αντίθετα για τη Μόσχα, ο στρατιωτικός πόλεμος δεν είναι μεν η ιδανικότερη επιλογή, είναι όμως ένα, ανάμεσα σε περισσότερα «μέσα αναμέτρησης» που διαθέτει σταθερά. Μπορεί να τον συνεχίσει εφόσον κάθε μέρα που περνάει έχει να κάνει πολύ περισσότερα απ' αυτόν καθ' αυτόν. Η προώθηση των δυνατοτήτων των BRICS+ είναι, για παράδειγμα, ένα απ' αυτά. Η «αποδολλοριοποίηση» του διεθνούς εμπορίου είναι ένα άλλο.

Τι μπορούμε να περιμένουμε υπ' αυτές τις συνθήκες; Δεν θα κάνουμε δυσοίωνες προβλέψεις. Πρέπει όμως να θυμίσουμε ότι

στην ιστορία (είτε καπιταλιστική είτε προκαπιταλιστική) δεν ξέρουμε καμία περίπτωση ιμπεριαλιστικής δύναμης που να αυτοπεριορίστηκε και να παραιτήθηκε απ' την ηγεμονία της... για χάρη της ειρήνης!²

Τα λόγια αυτά δεν είναι δικά μας. Προέρχονται από το ηλεκτρονικό περιοδικό Sarajevo-Αόρατες Πόλεις. Έχουν όμως αξία γιατί μας λένε κάτι σημαντικό: ότι η ένοπλη ισχύς δεν είναι το μοναδικό ζήτημα που κρίνει την έκβαση ενός πολέμου. Ότι, δηλαδή, η λογιστική του πολέμου είναι σύνθετη κι αν οι νεκροί αποτελούν ένα μέτρο της ανθρωπίνης φρικαλεότητάς του, τα ρούβλια αποτελούν ένα άλλο μέτρο: εκείνο της καπιταλιστικής λειτουργικότητάς του.

Για παράδειγμα, ενόσω οι Ρώσοι κληρωτοί στρατιώτες και μισθοφόροι μάχονται στην Αβντίβκα και το Χάρκοβο, η ρωσική οικονομία διευρύνει τις εξωτερικές αγορές της. Δηλαδή σα να λέμε τα κράτη στα οποία εξάγει καύσιμα. Στη Σύνοδο του Γιοχάνεσμπουργκ την άνοιξη του 2023, τα 5 κράτη-μέλη των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα & Νότια Αφρική) αποφάσισαν τη διευρυνση του οργανισμού. Προσκάλεσαν λοιπόν τις Αίγυπτο, Αιθιοπία, Αργεντινή, ΗΑΕ, Ιράν και Σαουδική Αραβία και από 1η Γενάρη 2024 τα κράτη αυτά είναι μέλη της ίδιας οικονομικής συμμαχίας. Σα να λέμε ότι μοιράζονται μια κοινή αγορά, συχνά μάλιστα και με το ίδιο νόμισμα, η οποία διευρύνεται σε τέτοιο βαθμό ώστε πλέον έχει υποσκελίσει την δυναμική της δυτικής οικονομικής συμμαχίας, όπως την γνωρίζουμε μέσω υπερεθνικών θεσμών όπως οι G-8.³

Από την άλλη, οι 15 εκ. τόνοι φυσικού αερίου που πωλήθηκαν στην ΕΕ από τη Ρωσία το 2023 είναι σχεδόν διπλάσιοι από εκείνους που πωλήθηκαν το 2021, χρονιά έναρξης του πολέμου. Που πάει να πει ότι το ρωσικό φυσικό αέριο έχει επεκτείνει τις εξωτερικές αγορές του. Μπορεί μεν τελικά οι κυρώσεις των δυτικών κρατών να είχαν ως στρατηγικό στόχο την απεξάρτηση κυρίως της γερμανικής βιομηχανίας από τα ρωσικά ορυκτά καύσιμα, ωστόσο το πλεονέκτημα της Ρωσίας αποδεικνύεται ότι

είναι συγκριτικό. Η ατομική του πολέμου που διεξάγει η Μόσχα, δηλαδή ο οικονομικός προϋπολογισμός του ρωσικού κράτους, φαίνεται ότι είναι περισσότερο ισχυρός απ' ότι διάφοροι είχαν προεξοφλήσει. Τα έσοδά του, που προέρχονται κυρίως από την εξαγωγή καυσίμων, δείχνουν ότι είναι ικανά να συντηρήσουν αυτόν τον πόλεμο επί μακρόν, αν και εφόσον αυτό χρειαστεί.⁴

Από την άλλη, η Δύση στέκεται όντως «όμηρος της αποτυχίας του οικονομικού σκέλους της επίθεσής της». Καταρχάς διότι η Δύση ήταν εκείνη που προκάλεσε τους όρους της παγκόσμιας σύγκρουσης με την κλιμακούμενη επίθεσή της που οργανώθηκε επί ουκρανικού εδάφους από το 2014: με το πραξικόπημα κατά Γιαννουκόβιτς, το Μαϊντάν, την χρηματοδότηση φασιστικών-παραστρατιωτικών ομάδων, τη στρατιωτικοποίηση των ουκρανορωσικών συνόρων, τις αιματηρές προβοκάτσιες στο Ντονέτσκ, την Οδησσό κ.ά. Κατόπιν επειδή η εγχώρια βιομηχανική βάση της

Εικόνα 1. Ουκρανοί προλετάριοι σε στρατιωτική εκπαίδευση στο Κίεβο αμέσως μετά την αναγκαστική επιστράτευσή τους. (Ουκρανία, Μάρτης 2024).

δεν ήταν έτοιμη να ανταποκριθεί στις αυξημένες ανάγκες μιας μακράς πολεμικής αναμέτρησης. Η κατακόρυφη αύξηση της βιομηχανικής παραγωγής όπλων που απαντάται τα τρία τελευταία χρόνια στις ευρωπαϊκές οικονομίες, πέρα από την προφανή συμμετοχή τους στον πόλεμο μαρτυρά και την συγκριτική αδυναμία τους απέναντι στη ρωσική πολεμική οικονομία.

ΕΞΟΠΛΙΖΟΜΑΣΤΕ
ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ,
ΟΠΩΣ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ
ΦΑΣΟΛΙΑ ΓΙΑ
ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΣΟΥΝ.

Τα πελώρια εξοπλιστικά προγράμματα των ευρωπαϊκών κρατών δεν δείχνουν απαραίτητα ότι όλα τους θα μπούνε σε έναν καθολικό πόλεμο. Αυτό εξαρτάται εν πολλοίς από τα θερμά σημεία της πλανητικής σύγκρουσης και τη γεωγραφική τους εγγύτητα με αυτά. Για παράδειγμα η Μαύρη και η Βόρεια Θάλασσα είναι δύο από αυτά. Δείχνουν όμως ότι ο εν εξελίξει παγκόσμιος πόλεμος είναι αυτός που σήμερα βαράει σταθερά το τύμπανο της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Μην πάτε μακριά: τους τελευταίους μήνες περίπου 700 ελληνικές οικογένειες τρώνε ψωμάκι από τον πόλεμο, μιας και η Ελληνική Αεροπορική Βιομηχανία προσέλαβε 700 συμβασιούχους εργαζόμενους για να καλύψουν τις αυξημένες ανάγκες της παραγωγής της.⁵ Μιας και οι προλήψεις τους μάλιστα έγιναν μέσω προκηρύξεων της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ), αποδεικνύεται ότι η ανάπτυξη της αμυντικής βιομηχανίας βοηθάει και στη μείωση των ποσοστών ανεργίας (που είναι προϋπόθεση για το ξεπάγωμα των τριετιών στον ιδιωτικό τομέα). Μα

δεν είναι υπέροχη η πολεμική οικονομία;

Όμως όση οβίδα κι αν παράγεται στη μονάδα της Μάντρας Αττικής για τις ανάγκες του διεθνούς πυροβολικού που σφυροκοπάει τις γραμμές άμυνας του ρωσικού μετώπου, τα νέα που φτάνουν από εκεί δεν είναι και τόσο ευχάριστα για τους αφέντες της Εσπερίας. 10 χρόνια μετά την προσάρτηση της Κριμαίας και δύο μετά αυτή της επαρχίας του Ντονμπάς, η Μόσχα ξακρίζει όλο και περισσότερο την ουκρανική επικράτεια. Μετά την πρώτη κατάληψη της πόλης Αβντίβκα που αποτελούσε προμαχώνα για το Κίεβο, μια δεύτερη αντεπίθεση των Ρώσων στο καλά οχυρωμένο μέτωπο του βορρά έφτασε τις γραμμές άμυνας μερικά χιλιόμετρα έξω από το Χάρκοβο, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Ουκρανίας. Κι όλα αυτά χωρίς ακόμα να ζεστάνει ο καιρός. Είναι όλο και περισσότεροι εκείνοι που λένε ότι μια συνθηκολόγηση θα ήταν η καλύτερη δυνατή επιλογή σήμερα για τον νατοϊκό συνασπισμό που πολεμάει δι' αντιπροσώπων εκεί, ωστόσο κανείς ιμπεριαλισμός ποτέ δεν υποχώρησε «για χάρη της ειρήνης».

Άλλωστε το κρέας που καίγεται εδώ και τρία χρόνια στα ουκρανικά κανόνια είναι κατά βάση προλεταριακό. Μετά μάλιστα τις πρόσφατες (εντός Μαΐου 2024) αλλαγές στην διαρκή έκτακτη ανάγκη της ουκρανικής νομοθεσίας σχετικά με την αναγκαστική επιστράτευση των κληρωτών, η κατάσταση έχει ζορίσει οριακά για κάθε νέο άντρα άνω των 18. Κι όσο στο μέτωπο χύνεται σταθερά ανθρώπινο αίμα, η κατάσταση στα μετόπισθεν δεν είναι καθόλου καλύτερη. Ζώντας πολλά χρόνια μέσα σε μια χώρα-υποχείριο του δυτικού ιμπεριαλισμού και σε ένα φασιστικό καθεστώς δίχως ούτε τις στοιχειώδεις προφάσεις δημοκρατικότητας, η εργατική τάξη της χώρας, προφανώς κατακερματισμένη και αποδυναμωμένη, αντιμετωπίζει έναν ακόμα πόλεμο. Διαβάζουμε απ' το ιταλικό l' antidiplomatico:

Όποτε, όλο και περισσότερο φρέσκο κρέας θα στέλνεται στο σφαγείο- δηλαδή, αυστηρά ουκρανικό, γιατί, σύμφωνα με πληροφορίες, παρατηρείται μια διακριτική φυγή ακόμα και στις τάξεις των μισθοφόρων εκείνης της "Διεθνούς Λεγεώνας" που στηρίζει το Κίεβο. Στις 11 Απριλίου, η Ράντα ενέκρινε με

283 ψήφους το νέο νόμο για την ολική επιστράτευση, τον οποίο "συνέστησε" επίμονα η Ουάσινγκτον. Την παραμονή είχαν δημοσιοποιηθεί ορισμένες λεπτομέρειες του νομοσχεδίου, σύμφωνα με το οποίο, θεωρητικά, κανένας Ουκρανός ηλικίας 25 έως 60 ετών δεν θα έπρεπε να μείνει στο σπίτι του.

Σύμφωνα με το νομοσχέδιο, η "προστασία" από την επιστράτευση μπορεί να αφορά συνεργάτες και υπαλλήλους εταιρειών που θεωρούνται "εξαιρετικά σημαντικοί για την ασφάλεια" του κράτους. Το κριτήριο, το οποίο είναι επίσης πάρα πολύ προφανές, είναι ότι πρακτικά όλη η κορυφαία ουκρανική επιχειρηματικότητα θα αποφύγει την επιστράτευση, όπως και ολόκληρη η πολιτική και κρατική ελίτ. Σε κάθε περίπτωση, είναι σαφές ότι αρκετοί υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι και ολιγάρχες έχουν "προστατεύσει" τις επιχειρήσεις που τους ανήκουν, αλλά και τους εργαζόμενους, εκβιάζοντας τους τελευταίους, οι οποίοι μπορούν να επιλέξουν μεταξύ του να δουλεύουν δωρεάν ή να πηγαίνουν στο μέτωπο.

Έναν νόμο που έχει ήδη μετονομαστεί σε νόμο "νεκροταφειοποίησης" και ο οποίος απαιτεί, για παράδειγμα, από τους εργαζόμενους στα κρατικά μέσα ενημέρωσης να διεξάγουν "τηλεμαραθώνιους" ακριβώς εκεί όπου υπάρχουν καθυστερήσεις στους μισθούς. Λαμβάνονται επίσης μέτρα για την καθιέρωση του "ψηφιακού στρατοπέδου συγκέντρωσης": σύμφωνα με το Interfax-Ukraine, στο ενιαίο μητρώο των αρτιμελών στρατιωτικών, των κληρωτών και των εφέδρων θα καταχωρούνται στο εξής και τα στοιχεία του Ταμείου Συντάξεων, της Φορολογικής Υπηρεσίας, του Υπουργείου Δικαιοσύνης, της Δικαστικής Διοίκησης και της Υπηρεσίας Συνόρων. Φαίνεται ότι η χούντα μπορεί επίσης να αποθηκεύσει πληροφορίες για το στρατιωτικό προσωπικό στο cloud storage των χωρών του ΝΑΤΟ.⁶

Ότι το ουκρανικό μέτωπο ήταν μια νατοϊκή υπόθεση το γνωρίζαμε εξ αρχής. Ωστόσο η σταθερή πολεμική συνεργασία των δυτικών κρατών εδώ και τρία χρόνια φαίνεται ότι εμπειδώνει τις σχέσεις αμοιβαιότητας σε πολλά επίπεδα ταυτόχρονα. Η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των υπηρεσιών

Εικόνα 2 (αριστερά). Κλιμάκιο της Σχολής Διαβιβάσεων του ΓΕΣ μετά από επίσκεψη στην Intracom Defence (Κορωπί, Μάρτιος 2024).

Εικόνα 3 (δεξιά). Στα δεξιά ο Αναστάσιος Ροζολής, πρόεδρος του Συνδέσμου Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού (ΣΕΚΠΥ), υπογράφει μνημόνιο συνεργασίας με την Εύη Σαχίνη, διευθύντρια του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης (Παλαιό Φάληρο, Ιούλιος 2022).

και η καθιέρωση μιας κοινής λογιστικής της συλλογικής πολεμικής ισχύος, τόσο της υλικής όσο και της ανθρωπίνης, φτιάχνεται σταθερά μέσα στα χρόνια. Ένα τέτοιο παράδειγμα αποτελεί ασφαλώς και η πανευρωπαϊκή συζήτηση που έχει ξεσπάσει σε επίπεδο κορυφής το τελευταίο διάστημα σχετικά με την παραχώρηση (και τι είδους) όπλων στην Ουκρανία. Στη Γερμανία η ενδεχόμενη αποστολή του βαρέως πυραυλικού συστήματος Taugus προκάλεσε κυβερνητική κρίση και οι γερμανοί αρκέστηκαν για αρχή σε μερικές δεκάδες άρματα μάχης Leopard. Στην Ελλάδα ασφαλώς η συζήτηση παρουσιάζει ξεχωριστό ενδιαφέρον.

Η πιθανή παραχώρηση του αντιπυραυλικού συστήματος αεράμυνας των S-300 από την Αθήνα προς το Κίεβο σχετίστηκε εξ αρχής με την προμήθεια νέων και «πιο ανεπτυγμένων όπλων» από τον πιο στενό σύμμαχο του ελληνικού κράτους στην ανατολική Μεσόγειο: το Ισραήλ. Μετά την εκκωφαντική είσοδο του ισραηλινού κεφαλαίου στην εγχώρια οπλική βιομηχανία πέρυσι, μέσω της εξαγοράς της Intracom Defence από την Israel Aerospace Industries, οι κρυφές συνεννοήσεις της Αθήνας έχουν προχωρήσει και με την

που ασφαλώς δεν έτυχε της σημασίας που του αναλογούσε, το ελληνικό κράτος έκανε έναν απολογισμό των πεπραγμένων του σχετικά με το βάθος της εμπλοκής του. Για την ιστορία, να σημειώσουμε ότι μέχρι σήμερα «η Ελλάδα έχει δώσει στην Ουκρανία 1.000 αντιαερματικά, 6 εκ. σφαίρες, 400 τυφέκια καλάνικοφ, 50 αντιερωπορικούς πυραύλους τύπου Stinger, 1.000 πυραύλους τύπου RM-70, 200 τυφέκια FN, 75.000 βλήματα και 32 οβιδοβόλα. Οι Ουκρανοί ζητούν επίσης βλήματα και αντιαερματικούς εκτοξευτήρες, λέμβους και οτιδήποτε συνδέεται με τις παρεμβολές σε κάθε είδους συχνότητα. Η Αθήνα έχει προσφέρει επιπλέον την παροχή εκπαίδευσης σε στελέχη των ουκρανικών ενόπλων δυνάμεων»⁹.

Σε τροχιά ανάπτυξης, όμως, δεν βρίσκεται μονάχα η πολεμική βιομηχανία αλλά και οι καλές ιδέες των ντόπιων μιλιταριστών, ειδικά εκείνων που συχνάζουν στο αρχηγείο απέναντι από του Παπάγου. Όσο βαθιάει η συμμετοχή της Ελλάδας στον παγκόσμιο πόλεμο, το πνεύμα του μιλιταρισμού εξαπλώνεται και στην καθημερινή ζωή. Κάτι οι δηλώσεις του Δένδια για την υποχρεωτική στράτευση των γυναικών

η οποία ρυθμίζεται από νόμο του ελληνικού κράτους που είναι εν ισχύ¹⁰, κάτι η αναδιάρθρωση του επιχειρησιακού μοντέλου του ελληνικού στρατού, όλα δείχνουν ότι οι πρωτοβουλίες που παίρνονται κοιτούν ολοένα και πιο σοβαρά στον πόλεμο. Για να αξιοποιούνται και τα μυαλά του τόπου μας όμως, το ντόπιο μιλιταριστικό

σύμπλεγμα στεριώνει την συνεργασία του και με την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Όπως έγραψαν και οι σύντροφοι/ίσσες του antifa lab σε μια προκήρυξη που μοίρασαν πρόσφατα:

[...] «Μορφωμένοι» είναι το παρατσούκλι που έδωσαν οι караβανάδες στο τανκ που εισέβαλε στο κατελημμένο πολυτεχνείο στις 17 Νοέμβρη του 1973. Ναι, αυτό είναι το αστείο: είναι «μορφωμένος» επειδή «μπήκε στο πολυτεχνείο». Πέραν του γεγονότος ότι το χιούμορ των караβανάδων δεν άλλαξε παρέα με το πολίτευμα, το παρατσούκλι αυτό δήλωνε και κάτι ακόμα: οι караβανάδες αντιλαμβάνονταν τη βαθιά της μαζικής εκπαίδευσης και του στρατού.

Τα τελευταία χρόνια, όλο και πιο εντατικά, ένα σωρό ερευνητικά προγράμματα του ελληνικού πανεπιστημίου δουλεύουν για τον στρατό και την πολεμική βιομηχανία.

«Αξιότιμοι» καθηγητές υπογράφουν «μνημόνια συνεργασίας» και κάνουν χαιρετούρες με μεγαλο-καραβανάδες. Το ΕΜΠ, το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσ/νίκης, το Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, το Πανεπιστήμιο Πατρών, το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και το Πάντειο, βάζουν το χεράκι τους στο "αξιόμαχο" του ελληνικού στρατού: από στρατιωτικο-αστυνομικά λογισμικά παντός τύπου μέχρι drones. Και, φυσικά, βάζουν το χεράκι τους και κάπου ακόμα: σε φρέσκα φραγκάκια από την ΕΕ.

Ενδεικτικά μόνο, κάποια ερευνητικά που έχουν περάσει από τα σπουδαία μας ιδρύματα είναι τα εξής: Jason, Poseidon, Andromeda, Ranger, Ingenious, Prevision, Αρχύτας και Γρύπας. Πιο συγκεκριμένα, ο «Αρχύτας» πρώτα και ο «Γρύπας» - που είναι ακόμα σε εξέλιξη - είναι τα (όχι και τόσο) ευφάνταστα ονόματα της ελληνικής παραγωγής drones (UAV) πολλαπλών χρήσεων, σε συνεργασία με την ΕΑΒ (Ελληνική Αεροπορική Βιομηχανία). Αυτό και αν είναι ακαδημαϊκό έργο.¹¹

ΕΜΕΙΣ ΜΕ ΠΟΙΟΥΣ ΕΙΜΑΣΤΕ:

Είπαμε ότι η καρδιά της παγκόσμιας εξέγερσης συνεχίζει να χτυπάει δυνατά στην Παλαιστίνη. Η γενναία αντίσταση των συνεργαζόμενων παλαιστινιακών οργανώσεων της Γάζας επί οχτώ μήνες κόντρα στην κατοχή είναι μια υπόθεση που θα τη μνημονεύουμε για πολλά χρόνια ακόμα. Ανεξάρτητα των προσδοκιών που μπορεί να έχουμε ότι θα σημάνει και το τέλος του ισραηλινού apartheid, ο φόρος αίματος που πληρώνεται με αποκλειστική ευθύνη της δολοφονικής στρατιωτικής μηχανής του Ισραήλ είναι όντως πρωτοφανής. Για τη γενόμενη γενοκτονία στη Γάζα, πέρα από το τρομοκρατικό καθεστώς του Τελ Αβίβ χρεωμένοι είναι όμως κι όλοι του οι σύμμαχοι, που εξ αρχής υπερασπίστηκαν το λεγόμενο «δικαίωμα αυτοάμυνας». 35.000 άμαχοι νεκροί είναι ένα όριο της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας που όποιος επιχειρήσει να το αγνοήσει ή να το σχετικοποιήσει εκτός από αφελής είναι επιπλέον και ηλίθιος.

Οι απόψεις περί «ταξικών συγκρούσεων που συσκοτίζει η εθνικο-θρησκευτική

Εικόνα 4. Ένας πυλώνας, μα τι πυλώνας!

ισραηλινή Rafael για πιθανή προμήθεια ενός μεγάλου εξοπλιστικού προγράμματος.⁷ Η ροή των χρημάτων στο κύκλωμα της διεθνούς πολεμικής βιομηχανίας το τελευταίο διάστημα είναι πράγματι τεράστια. Μόνο τα 30 δις ευρώ με τα οποία επιχορηγήθηκαν τα Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Άμυνας για «να αναβαθμίσουν το γομωτήριο της μονάδας του Λαυρίου που παράγει TNT και να παράξουν 10.000 βλήματα 155 χιλ. έπειτα από πολλά χρόνια αδράνειας»⁸ αποδεικνύει του λόγου το αληθές.

Την ίδια στιγμή μάλιστα που ο πρωθυπουργός του «πυλώνα σταθερότητας» Κ. Μητσοτάκης άκουγε τον ήχο του ρωσικού βλήματος να διαπερνά το κεφάλι του κατά την διάρκεια επίσκεψης-έκπληξη στην Οδησό τον Μάρτη του 2024, σε ένα πρωτοφανές επεισόδιο